

დანელოს წიგნი — ას ოთხმოცდამეორე

წინასწარმეტყველური ალიანსები და ბრძოლები: ძველი სელევკოსიდან თანამედროვე გეოპოლიტიკამდე

Jeff Pippenger

2024-04-12

მეცამეტე და მეთოთხმეტე მუხლები მიუთითებს ისტორიაზე, როდესაც სელევკოსი და მაკედონელი ფილიპე აყალიბებდნენ ალიანსს, და ისინი ტიპურად წარმოადგენენ შეერთებულ შტატებს, რომელიც რომის პირველი პროქსი-ჯარია, ხოლო მაკედონია (საბერძნეთი) გაერთიანებული ერების სიმბოლოა. იმ ადრეულ ისტორიაში ჩრდილოეთის მეფისა (სელევკოსი) და ფილიპეს (საბერძნეთი) ალიანსი წარმოადგენს იმ ისტორიას, რომელსაც პანიუმის ბრძოლამდე მივყავართ; ამ ბრძოლიდან ორი საუკუნის შემდეგ ქალაქის სახელწოდება პანიუმიდან შეიცვალა და კესარია ფილიპედ იქცა. ქალაქის ორმაგი სახელწოდება სელევკოსისა და მაკედონელი ფილიპეს ალიანსის სამახსოვროდ არ იყო დაწესებული.

სახელწოდება „კესარია ფილიპესი“ მომდინარეობს ძველი ქალაქის, რომელიც ცნობილი იყო როგორც პანეასი ან პანიუმი, ისტორიული გარდაქმნისაგან. ქალაქს თავდაპირველად პანეასი ეწოდა მისი სიახლოვის გამო თვალსაჩინო წყაროსთან, რომელიც ბერძნულ ღმერთ პანს იყო მიძღვნილი. ეს წყარო, რომელიც სიძველეში მნიშვნელოვანი რელიგიური ადგილი იყო, იორდანეს მდინარეში ჩაედინებოდა.

ჰეროდე დიდის მეფობის დროს, ძვ. წ. I საუკუნის დაახლოებით, ქალაქმა მნიშვნელოვანი განახლება განიცადა, გაფართოვდა და დამშვენდა. კესარია ფილიპე ეწოდა ჰეროდე ფილიპემ, ჰეროდე დიდის ერთ-ერთმა ვაჟმა. მან ქალაქს კესარია უწოდა რომის იმპერატორ კეისარ ავგუსტუსის პატივსაცემად, ხოლო ფილიპე — საკუთარი თავის სახელის მიხედვით; ასე წარმოიშვა სახელწოდება კესარია ფილიპე. ამიტომ „კესარია ფილიპე“ წარმოადგენს „კესარიის“ — ჰეროდეს მიერ კეისარ ავგუსტუსისადმი მიგებული პატივისცემის გამოხატულების — და „ფილიპეს“ — ჰეროდე ფილიპეს პატივსაცემად — შეერთებას.

წინასწარმეტყველურად პანიუმი დაკავშირებულია სელევკოსისა და მაკედონელ ფილიპეს შორის კონფედერაციასთან, აგრეთვე კეისარსა და ჰეროდე ფილიპეს შორის ალიანსთან. ეს ორი ალიანსი მიუთითებს შეერთებულ შტატებსა და გაერთიანებულ ერებს შორის არსებულ ალიანსზე, რომელიც პუტინის რუსეთის, სელევკოსითა და ფილიპეთი წარმოადგენილი ძალის, დაცემას მოსდევს. ისინი ასევე წარმოადგენენ ალიანსს პაპობას, რომელიც დედაა, და შეერთებულ შტატებს, რომელიც ასულია, შორის, როგორც ეს კეისრითა და ფილიპეთი, ორივე რომის წარმომადგენლით, არის წარმოდგენილი. ისინი ერთად მიუთითებენ, რომ შეერთებული შტატები „უფსკრულზე გადაეწვდება, რათა რომაული ძალაუფლების ხელი ჩასჭიდოს,“ და „უფსკრულს გადასწვდება, რათა სპირიტუალიზმს ხელი ჩასჭიდოს.“ მეთექვსმეტე მუხლის საკვირაო კანონის წინ, სამმაგი კავშირი უკვე დამყარებულია.

პანიუმი წარმოადგენს ბერძენთა ღმერთ პანის თაყვანისცემის ცენტრს. წყარო, რომელიც ბერძენთა ღმერთ პანს იყო მიძღვნილი, იმ დროს ასევე ცნობილი იყო როგორც „ჯოჯოხეთის კარიბჭენი“, და როდესაც იესო იქ მივიდა, მისი განცხადება „ჯოჯოხეთის კარიბჭეთა“ შესახებ მიუთითებს ბერძნეთის (გლობალიზმის) პოლიტიკურ და რელიგიურ ნიშან-თვისებებსა და განდგომილ პროტესტანტიზმს შორის არსებულ ბრძოლაზე, რომელიც უკანასკნელ დღეებში მიმდინარეობს. ეს არის ის ბრძოლა, რომელიც პირველად წამოიწყო მდიდარმა პრეზიდენტმა, რომელმაც მეორე მუხლში საბერძნეთის სამეფო აღძრა. ეს არის გარეგანი მსოფლიო მასშტაბის ბრძოლა და ასევე შინაგანი ბრძოლა შეერთებულ შტატებში.

გლობალიზმის რელიგია არის დრაკონის რელიგია, რომელიც ჩვენს თანამედროვე გარემოებაში ვოლქიზმის რელიგიას წარმოადგენს. 2020 წელს უფსკრულიდან ამოძვალმა მხეცმა, რომელიც გამოცხადების მეთერთმეტე თავშია იდენტიფიცირებული, გამოავლინა თავისი პოლიტიკური და რელიგიური ძალაუფლება და მოკლა მიწის მხეცის ორივე რქა. ეს უფსკრული, სხვა რამეებთან ერთად, წარმოდგენილია „პანის წყაროთი“, რომელიც იორდანეს მდინარეს კვებავდა.

ბერძნულ მითოლოგიაში პანი დაკავშირებული იყო ბუნებასთან, უდაბურ გარემოსთან და სოფლის მუსიკასთან; ხოლო მისთვის მიძღვნილი წყაროს არსებობას თაყვანისმცემელთათვის რელიგიური მნიშვნელობა ჰქონდა. ღმერთი პანი ხშირად გამოისახებოდა თხის ფეხებით, რქებითა და ყურებით. პანი მიჩნეული იყო მწყემსებისა და ფარების ღმერთად და ხშირად წარმოჩინდებოდა როგორც თამაშის მოყვარული და ცელქი ღვთაება, რომელიც ტყეებსა და მთებში განცხრომით დახეტიალობდა. პანის, როგორც თხისფეხება ღვთაების, სახე თანხმობაშია დანიელის მერვე თავთან, სადაც საბერძნეთი წარმოდგენილია ვაცით. თხები ძველ საბერძნეთში გავრცელებული შინაური ცხოველები იყვნენ და ხშირად გვხვდებოდნენ მთიან მხარეებში, სადაც, როგორც სწამდათ, პანი დაეხეტებოდა. ეს გამოსახულება პანის იკონოგრაფიის გამოკვეთილ ნიშნად იქცა და შენარჩუნდა ღმერთის ამსახველ ბერძნულ ხელოვნებასა და ლიტერატურაში, ეროვნული ვალუტის ჩათვლით.

როდესაც იესო კესარია ფილიპეში მივიდა, მან თქვა, რომ „ჯოჯოხეთის ბჭენი“ ეკლესიას ვერ სძლევენ. ის, რაც პეტრემ იესოს კითხვაზე პასუხად განაცხადა, ქრისტიანულ ისტორიასა და ტრადიციაში ცნობილია, როგორც „ქრისტიანული აღსარება“.

როცა იესო მივიდა კესარია ფილიპეს მხარეებში, ჰკითხა თავის მოწაფეებს და უთხრა: ხალხი ვისად ამბობს, რომ მე, კაცის ძე, ვარ? ხოლო მათ თქვეს: ზოგნი ამბობენ, რომ შენ ხარ იოანე ნათლისმცემელი; ზოგნი — ელია; სხვანი კი — იერემია, ან ერთ-ერთი წინასწარმეტყველი. უთხრა მათ: თქვენ კი ვისად მეუბნებით მე? მიუგო სიმონ პეტრემ და თქვა: შენა ხარ ქრისტე, ძე ცოცხალი ღვთისა. ხოლო იესომ მიუგო და უთხრა მას: ნეტარ ხარ შენ, სიმონ ბარ-იონა, რადგან ხორცსა და სისხლს არ გამოუცხადებია ეს შენთვის, არამედ მამაჩემს, რომელიც ზეცაშია. და მე კიდევ გეუბნები შენ: შენ ხარ პეტრე, და ამ კლდეზე ავაშენებ ჩემს ეკლესიას, და ჯოჯოხეთის ბჭენი ვერ სძლევენ მას. და მოგცემ შენ ცათა სასუფეველის გასაღებებს;

და რასაც შეკრავ ქვეყანაზე, შეკრული იქნება ცაში; და რასაც გახსნი ქვეყანაზე, გახსნილი იქნება ცაში. მაშინ უბრძანა თავის მოწაფეებს, არავისთვის ეთქვათ, რომ იგი იყო იესო ქრისტი. მათე 16:13–20.

ეს მონაკვეთი მნიშვნელოვანია, რადგან იგი წარმოადგენს გადამწყვეტ მომენტს იესოს მსახურებაში და ქრისტიანული თეოლოგიის განვითარებაში. პეტრეს მიერ იესოს აღიარება მესიად, ცოცხალი ღმერთის ძედ, მიჩნეულია ქრისტიანული რწმენის საფუძვლად და იმ ქვაკუთხედად, რომელზედაც ეკლესიაა აშენებული. გამოთქმა: „ამ კლდეზე ავაშენებ ჩემს ეკლესიას“ კათოლიკურ ტრადიციაში განიმარტება, როგორც მითითება თავად პეტრეზე, რომელსაც იესო იმ „კლდედ“ ასახელებს, რომელზედაც ეკლესიაა აშენდება. ეს განმარტება კათოლიკურ თეოლოგიაში პაპის პირველობისა და ავტორიტეტის საფუძვლად მიიჩნევა.

პროტესტანტულ თეოლოგიაში „კლდე“ არ განიმარტება როგორც პირადად პეტრეზე მითითება, არამედ როგორც პეტრეს რწმენის აღსარება იესოს მიმართ, როგორც მესიასა და ღვთის ძეს. ამ შეხედულებით, ეკლესიის საფუძველი არის არა პეტრე, არამედ აღსარება იმისა, რომ იესო არის ქრისტი და ღვთის ძე. თეოლოგიური განმარტების მიუხედავად, პეტრეს აღსარება მათეს 16:13–20-ში მიჩნეულია ქრისტიანული რწმენის ცენტრალურ და ფუნდამენტურ მონაკვეთად, რომელიც ხაზს უსვამს იესოს ვინაობას, როგორც მესიასა და ღვთის ძეს, და ადასტურებს ეკლესიის მისიასა და დანიშნულებას.

წინა სტატიაში ჩვენ წარმოვადგინეთ ნაწყვეტი წიგნიდან *“The Desire of Ages”*, სადაც დაო უაითი განსაზღვრავს ზოგიერთ საკითხს, რომლებიც დაკავშირებულია ქრისტეს ვიზიტთან კესარია ფილიპეში. ერთ-ერთი საკითხი, რომელსაც იგი აღნიშნავს, არის ის, რომ ქრისტემ მოწაფეები იუდეველთა გავლენისაგან განარიდა იმ მიზნით, რომ კესარია ფილიპეს გაკვეთილები წარედგინა.

„იესო და მისი მოწაფეები ახლა კესარეა ფილიპეს მახლობლად მდებარე ერთ-ერთ ქალაქში მივიდნენ. ისინი გალილეის საზღვრებს მიღმა იყვნენ, იმ მხარეში, სადაც კერპთაყვანისმცემლობა ბატონობდა. აქ მოწაფეები იუდაიზმის მაკონტროლებელი გავლენისგან განყენებულნი იყვნენ და წარმართულ თაყვანისმცემლობასთან უფრო ახლო შეხებაში მოჰყავდათ. მათ ირგვლივ წარმოდგენილი იყო ცრუმორწმუნეობის ისეთი სახეები, რომლებიც მსოფლიოს ყველა ნაწილში არსებობდა. იესოს სურდა, რომ ამ ყოველივეს ხილვას ისინი წარმართთა წინაშე თავიანთი პასუხისმგებლობის შეგრძნებამდე მიეყვანა. ამ მხარეში თავისი ყოფნის განმავლობაში იგი ცდილობდა, ხალხის სწავლებისგან განზე გამდგარიყო და უფრო სრულად თავისი თავი მოწაფეთათვის მიეძღვნა.“ *The Desire of Ages*, 411.

2020 წლის 18 ივლისს ქრისტემ 2001 წლის 11 სექტემბრის მოწაფეები ლაოდუკიური ადვენტიზმის გავლენისაგან გამოაცალკევა. ათი ქალწულის იგავში პირველმა იმედგაცრუებამ წარმოშვა მოძრაობის გამოყოფა დამცინავთა კრებულისაგან, რომელიც გვერდის ავლის პროცესში იყო. ეს ჭეშმარიტება მილერიტთა ისტორიაში აღსრულდა 1844 წლის 19 აპრილს, და კვლავ — 2020 წლის 18 ივლისს. შემდეგ დაიწყო დაყოვნების ჟამი, და მას ახასიათებს „ჭეშმარიტების“ ხელწერა როგორც პირველი, ისე მესამე ანგელოზის მოძრაობაში.

პირველი იმედგაცრუება არის სამი გზამკვლევი ნიშნისაგან პირველი, და ეს ისტორია სრულდება 1844 წლის 22 ოქტომბრის დიდ იმედგაცრუებაში, რომელიც ტიპობრივად წარმოადგენს გამოცხადების მეთერთმეტე თავის „დიდ მიწისძვრას“. დასაწყისი, ებრაული ანბანის პირველი ასო, წარმოადგენს იმედგაცრუებას, ხოლო დასასრული, ებრაული ანბანის ოცდამეორე ასო, ასევე წარმოადგენს იმედგაცრუებას. მეცამეტე ასო, რომელიც ამბოხებას წარმოადგენს, მიუთითებს უგუნურ ქალწულთა იმედგაცრუებაზე, რომლებიც თავიანთ დაკარგულ მდგომარეობას ამჟღავნებენ მაშინ, როდესაც შუალამის ძახილი ცხადყოფს, ვინ მოემზადა და ვინ არ მოემზადა კრიზისისთვის. ებრაული ანბანის ოცდამეორე ასო წარმოადგენს ღვთაებრიობისა და კაცობრიობის შეერთების სიმბოლოს, რომელიც სრულდება იმ ისტორიაში, თუმცა მიღწერილი ისტორია წარმოადგენს პირველ კადემს, ხოლო ჩვენი დღევანდელი ისტორია წარმოადგენს უკანასკნელ კადემს.

ორი ხაზი პარალელურია, მაგრამ ერთი ღვთის ხალხის მარცხს წარმოადგენს, ხოლო მეორე — ღვთის ხალხის გამარჯვებას. ჯვარცმამდე ცოტათი ადრე იესომ თავისი მოწაფეები პანიუმში მიიყვანა, ისევე როგორც თავისი უკანასკნელი დღეების მოწაფეები პანიუმში მოიყვანა; და ამით მან დაუშვა, რომ იმედგაცრუებას თავისი უკანასკნელი დღეების მოწაფეები ჩამოეშორებინა ლაოდიკიური ადვენტიზმის „მაკონტროლებელ გავლენას“, რომელიც მათეს მეთექვსმეტე თავის ისტორიაში „იუდაიზმით“ არის წარმოდგენილი. ამით მან, ამავე დროს, თავისი მოწაფეები წარმართობასთან უფრო მჭიდრო შეხებაში შეიყვანა, რითაც წარმოდგენილია მისი უკანასკნელი დღეების მოწაფეთა მოქმედების გარემო, რომლებიც ახლა ცხოვრობენ სატანური ძალის სრული გამოვლინების პირობებში, რაც წარმოდგენილია თანამედროვე საკომუნიკაციო სისტემებით, რომლებიც გამოიყენება მთელი სამყაროს მხედის ნიშნის მიღებისკენ წასაყვანად.

კესარია ფილიპეს ისტორია შეესაბამება პანიუმის ბრძოლის ისტორიას და მეცამეტედან მეთხუთმეტე მუხლებამდე მონაკვეთს. ქრისტე და მისი მოწაფეები იდგნენ ჯვრის ჩრდილში, რაც წინასწარმეტყველურად აღნიშნავდა მის უკანასკნელი დღეების მოწაფეებს, რომლებიც კვირა დღის კანონის ჩრდილში დგანან. იქ, მეცამეტედან მეთხუთმეტე მუხლებამდე, რაც იყო კესარია ფილიპე და აგრეთვე პანიუმის ბრძოლა, სადაც დღეს ჩვენ ვდგავართ, ქრისტემ დაიწყო თავისი მოწაფეების სწავლება იმის შესახებ, რაც უნდა მომხდარიყო მეთექვსმეტე მუხლში.

„იგი აპირებდა მათთვის ეუწყებინა იმ ტანჯვის შესახებ, რომელიც მას ელოდა. მაგრამ ჯერ განმარტოვდა და ილოცა, რათა მათი გულები მომზადებულიყო მისი სიტყვების მისაღებად.“ The Desire of Ages, 411.

სანამ ქრისტე თავის მოწაფეებს ჯვრის შესახებ ეტყოდა, მან ჯერ განშორდა მათ, ანუ დაყოვნდა, რითაც აღნიშნავდა იგავის დაყოვნების დროსა და ისტორიას 2020 წლის 18 ივლისიდან 2023 წლის ივლისამდე.

„მათთან მიერთებისთანავე მან მაშინვე არ აუწყა ის, რის გადაცემასაც აპირებდა. ვიდრე ამას იზამდა, მისცა მათ შესაძლებლობა, ეღიარებინათ მის მიმართ თავიანთი

რწმენა, რათა განმტკიცებულიყვნენ მომავალი განსაცდელისთვის.“ The Desire of Ages, 411.

2023 წლის ივლისში უფალმა დაიწყო შესაძლებლობის მიცემა იმათთვის, ვინც იმედგაცრუებასთან იყო დაკავშირებული, რათა თავიანთი რწმენა გამოეხატათ. მან ეს გააკეთა ეზეკიელის ოცდამევიდმეტე თავის უწყების გახსნით, რაც 2001 წლის 11 სექტემბრის უწყების დადასტურება იყო. ეს იყო ის ძაფი, რომელმაც ერთად შეკრა დაბეჭდვის დრო 2001 წლის 11 სექტემბრიდან და მალე მოსალოდნელ საკვირაო კანონს შორის. მან ეს გააკეთა 2020 წლის 18 ივლისის იმედგაცრუების ჭეშმარიტების სტრუქტურაში მოთავსებით, რადგან მათ, ვისაც დანახვის სურვილი ჰქონდათ, შეეძლოთ ეცნოთ, რომ ყოველ რეფორმატორულ მოძრაობას აქვს თემა, რომელიც მათ თავისებურ წმინდა ისტორიას გასდევს.

უკანასკნელ დღეებში მესამე ვაის უწყება მოვიდა 2001 წლის 11 სექტემბერს; შემდეგ გამოცხადდა მესამე ვაის ცრუ უწყება, რომელმაც იმედგაცრუება წარმოშვა, ხოლო უწყება, რომელმაც ისინი კვლავ სიცოცხლეს დაუბრუნა სამნახევარი დღის განმავლობაში მკვდარ, გამხმარ და გაფანტულ ძვლებად ყოფნის შემდეგ, იყო ოთხი ქარის უწყება, რაც აგრეთვე მესამე ვაია.

უკანასკნელი დღეების მოწაფეებს შეუძლიათ დაინახონ, თუ დანახვას აირჩევენ, რომ ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის სამი სასაზღვრო ნიშანი ყოველ ეტაპზე ერთი და იგივე თემაა, და რომ მეორე ეტაპზე ამბოხებამ, რომელიც ებრაული ანბანის მეცამეტე ასოთი იყო წარმოდგენილი, ეს უწყება „ჭეშმარიტებად“ დაადასტურა. მეორე მოწმე, რომელიც უფალმა უზრუნველყო, მდგომარეობდა იმაში, რომ წინარე რეფორმატორული მოძრაობების პირველი იმედგაცრუება დაფუძნებული იყო ღვთის განცხადებული ნების წინააღმდეგ ამბოხებაზე, იქნებოდა ეს მოსეს მიერ თავისი მის წინადაუცვეთლობა, თუ უზას მიერ კიდობანზე შეხება, ან მართასა და მარიამის მიერ იესოს სიტყვისადმი ეჭვი ლაზარეს სიკვდილთან დაკავშირებით. ერთადერთი რეფორმის ხაზი, რომელმაც არ დაამტკიცა ის ფაქტი, რომ პირველი იმედგაცრუება დაუმორჩილებლობაზე იყო დაფუძნებული, იყო მილერიტების რეფორმატორული მოძრაობა, მაგრამ იმ დროს ასევე გამოჩნდა, რომ მილერიტების ისტორიას შინაგანი სასაზღვრო ნიშნები გააჩნდა, რომლებიც მეშვიდეთაგან მერვის ჭეშმარიტებაზე იყო დაფუძნებული.

ფაქტი, რომ მერვე შვიდთაგან არის, იესო ქრისტეს გამოცხადების უმთავრეს ელემენტს წარმოადგენს, რომელიც ახლა იხსენება; ხოლო ფილადელფიური მილერიტული მოძრაობიდან ლაოდიკიის ეკლესიაზე გადასვლა იყო ის გზანიშნული, რომელმაც განსაზღვრა, როდის გადავიდოდა მესამე ანგელოზის ლაოდიკიური მოძრაობა ას ორმოცდაოთხი ათასის ფილადელფიურ მოძრაობაზე. ამრიგად, ის ფაქტი, რომ პირველი მილერიტული იმედგაცრუება აღსრულდა ისე, რომ მათ მოძრაობაში ურჩობა არ გამოვლენილა, წარმოადგენდა საპირისპირო მაგალითს იმავე გზანიშნულისთვის უკანასკნელ დღეებში, როდესაც მესამე ანგელოზის ლაოდიკიური მოძრაობა ურჩობას გამოავლენდა და იმედგაცრუებას წარმოშობდა; და ამით მილერიტულ გზანიშნულს შეეთანხმებოდა და წარმოშობდა იმ ლოგიკას, რომლის მეშვეობითაც ჩანს, რომ ას

ორმოცდაოთხი ათასის მოძრაობა არის მერვე, რომელიც შვიდთაგან არის.

2023 წლის ივლისში უფალმა აღადგინა „მღალაღებელი უდაბნოში“, რათა მოემზადებინა თავისი უკანასკნელი დღეების ხალხი კვირადღის კანონის კრიზისისთვის; ხოლო მას შემდეგ, რაც ლოცვაში დაყოვნებიდან მოწაფეებთან დაბრუნდა, მათ მისცა შესაძლებლობა, გამოეხატათ თავიანთი რწმენა. ქრისტეს დღეებში ეს უწყება იყო მისი ნათლობა — ის წერტილი, სადაც იესო გახდა იესო ქრისტე. ეს გზისსანიშნე შეესაბამება 2001 წლის 11 სექტემბერს, და მის მოწაფეებს ჰკითხეს, რას ფიქრობდნენ ადამიანები, შემდეგ კი ჰკითხეს თავად მოწაფეებს, რას ფიქრობდნენ ისინი ქრისტეზე.

„მათთან შეერთებისთანავე მან მაშინვე არ გამოუცხადა ის, რის გადაცემასაც ისურვებდა. ამის გაკეთებამდე მან მათ მისცა შესაძლებლობა, ელიარებინათ თავიანთი რწმენა მის მიმართ, რათა განმტკიცებულიყვნენ მომავალი განსაცდელისათვის. მან ჰკითხა: ‘ვის ამბობენ ადამიანები, მე, კაცის მე, რომ ვარ?’“

„სამწუხაროდ, მოწაფეები იძულებულნი გახდნენ ელიარებინათ, რომ ისრაელმა ვერ იცნო თავისი მესია. მართლაც, ზოგმა, როდესაც იხილა მისი სასწაულები, მას დავითის პედალიარა. ბეთსაიდასთან დაპურებულ მრავალრიცხოვან ხალხს სურდა იგი ისრაელის მეფედ გამოეცხადებინა. ბევრი მზად იყო, მიეღო იგი როგორც წინასწარმეტყველი; მაგრამ მათ არ სწამდათ, რომ იგი მესია იყო.“ ქრისტეს ცხოვრება, 411.

ადვენტიზმის უმრავლესობას არ სწამდა 2001 წლის 11 სექტემბრის მესამე ვაისი. მათ სწამდათ ზოგიერთი იმ სასწაულისა, რომელიც მოძრაობაში წინასწარმეტყველური სიტყვის მიერ იყო წარმოდგენილი, და ზოგიერთს ესმოდა, რომ 2001 წლის 11 სექტემბრის უწყებას ჭეშმარიტების ელემენტები ჰქონდა, მაგრამ მათ სინამდვილეში არ სწამდათ 2001 წლის 11 სექტემბრის განცხადებები.

2001 წლის 11 სექტემბრის პრეტენზია წინასწარ იყო ტიპობრივად წარმოდგენილი 1840 წლის 11 აგვისტოს პრეტენზიით, და ეს პრეტენზია დას თეთრმა გამოთქვა, როდესაც იგი 1840 წლის 11 აგვისტოს აღსრულებას კომენტარს უკეთებდა. მან განაცხადა:

„ზუსტად იმ დროს, რომელიც წინასწარ იყო განსაზღვრული, თურქეთმა, თავისი ელჩების მეშვეობით, მიიღო ევროპის მოკავშირე ძალების მფარველობა და ამგვარად მოექცა ქრისტიანული ერების კონტროლის ქვეშ. ეს მოვლენა ზუსტად აღსრულებდა წინასწარმეტყველებას. როდესაც ეს ცნობილი გახდა, მრავალნი დარწმუნდნენ მილერისა და მისი თანამოაზრეების მიერ მიღებული წინასწარმეტყველური განმარტების პრინციპების სისწორეში, და ადვენტურ მოძრაობას საოცარი ბიძგი მიეცა. სწავლულნი და მაღალი მდგომარეობის მქონე კაცნი შეუერთდნენ მილერს როგორც მისი შეხედულებების ქადაგებაში, ისე მათ გამოქვეყნებაში, და 1840-დან 1844 წლამდე ეს საქმე სწრაფად გავრცელდა.“ The Great Controversy, 334, 335.

1840 წლის 11 აგვისტოს დადასტურდა ის, რომ მილერის წინასწარმეტყველური შეხედულებები ზუსტი იყო, ხოლო 2001 წლის 11 სექტემბრის პრეტენზია არის

დადასტურება იმისა, რომ Future for America-ს წინასწარმეტყველური შეხედულებები ზუსტია. 2023 წლის ივლისში მოუნანიებელმა სიმრავლემ ვერ შეძლო და არც ისურვა მიეღო წინაპირობა, რომ ქრისტეს მიერ შემუშავებული მეთოდოლოგია, რომელიც Future for America-ს ებარა, სინამდვილეში გვიანი წვიმის მეთოდოლოგიაა. მაგრამ შემდეგ ქრისტემ თავის მოწაფეებს ჰკითხა, ისინი — და არა სიმრავლე — რას ფიქრობდნენ.

„იესომ ახლა მეორე კითხვა დასვა, რომელიც თავად მოწაფეებს შეეხებოდა: „ხოლო თქვენ ვისად მიხსენიებთ მე?“ პეტრემ მიუგო: „შენ ხარ ქრისტე, ძე ცოცხალი ღვთისა.““

„თავიდანვე პეტრე იესოს მესიისადმი სწამდა. მრავალმა სხვამაც, რომლებიც იოანე ნათლისმცემლის ქადაგებით იყვნენ მხილებულნი და ქრისტე მიიღეს, დაიწყო იოანეს მისიისადმი ეჭვის შეტანა, როდესაც იგი საპყრობილეში ჩააგდეს და სიკვდილს მისცეს; და ახლა მათ ეჭვი შეეპარათ იმაშიც, რომ იესო იყო მესია, რომელსაც ასე დიდხანს ელოდნენ. მრავალმა მოწაფემ, რომლებიც მხურვალედ მოელოდნენ, რომ იესო დავითის ტახტზე დაიკავებდა თავის ადგილს, მიატოვა იგი, როდესაც დაინახეს, რომ მას ასეთი განზრახვა არ ჰქონდა. მაგრამ პეტრე და მისი თანამომხმეები არ განდგომიან თავიანთ ერთგულებას. იმათ მერყევა საჭციელმა, ვინც გუშინ აქებდა და დღეს გმობდა, მაცხოვრის ჭეშმარიტ მიმდევართა რწმენა ვერ შეარყია. პეტრემ განაცხადა: „შენ ხარ ქრისტე, ძე ცოცხალი ღვთისა.“ იგი არ დალოდებია სამეფო პატივს, რომლითაც მისი უფალი გვირგვინით უნდა შეემკოთ, არამედ მიიღო იგი მის დამდაბლებაში.“

„პეტრემ გამოხატა თორმეტის რწმენა. თუმცა მოწაფეები ჯერ კიდევ შორს იყვნენ ქრისტეს მისიის გაგებისაგან. მღვდლებისა და მთავართა წინააღმდეგობა და არასწორი წარმოჩენა, თუმცა მათ ქრისტესგან განყენებას ვერ ახერხებდა, მაინც დიდ საგონებელში აგდებდა მათ. მათ თავიანთი გზა ნათლად არ ესმოდათ. მათი ადრეული აღზრდის გავლენა, რაბინთა სწავლება, ტრადიციის ძალა, კვლავაც ეფარებოდა მათთვის ჭეშმარიტების ხედვას. დროდადრო იესოსგან ძვირფასი სინათლის სხივები ეფინებოდა მათ, მაგრამ ხშირად ისინი ჰგავდნენ ადამიანებს, რომლებიც ჩრდილთა შორის ხელის ფათურით დადიან. მაგრამ ამ დღეს, ვიდრე ისინი თავიანთი რწმენის დიდ განსაცდელს პირისპირ შეხვდებოდნენ, სულიწმიდა ძლევამოსილად გადმოვიდა მათზე. მცირე ხნით მათი თვალი მოერიდა „ხილულ საგნებს“, რათა ეხილათ „უხილავი საგნები“. 2 კორინთელთა 4:18. ადამიანური ბუნების საფარველის ქვეშ მათ ღვთის ძის დიდება განჰყრიტეს.“

იესომ პეტრეს მიუგო და უთხრა: „ნეტარ ხარ შენ, სიმონ ბარ-იონა, რადგან ხორცსა და სისხლს არ განუცხადებია ეს შენთვის, არამედ ჩემს მამას, რომელიც ზეცაშია.“ ქრისტეს სურვილი, 412.

პეტრეს აღსარება, რომლითაც მან ქრისტე ღმერთის ძედ აღიარა, უშუალოდ პასუხობდა იმ ისტორიის საგამოცდო კითხვას. დადგა დრო, რომ მესია გამოცხადებულიყო, როგორც ეს ღმერთის წინასწარმეტყველურ სიტყვაში იყო დადგენილი, და მხოლოდ ისინი, ვინც ამ ჭეშმარიტებას მიიღებდნენ, შეირაცხებოდნენ იმათ შორის, რომელთაც

პეტრეს განცხადება წარმოადგენდა. პეტრე წარმოადგენს მათ, ვინც იღებს 2001 წლის 11 სექტემბერს დადგენილ უწყებას და აღიარებს, რომ იესო არის ღმერთის ძე. „პეტრემ თორმეტის რწმენა გამოხატა“, ხოლო ის თორმეტი, რომელთაც იგი წარმოადგენდა, იყვნენ ას ორმოცდაოთხი ათასი. ამ მიზეზით, ქრისტემ ამ მონაკვეთში პეტრეს სახელი სიმონ ბარ-იონადან პეტრედ შეცვალა.

„სიმონი“ ნიშნავს „მას, ვინც ისმენს“, ხოლო „ბარ“ ნიშნავს „ძეს“, და იონა ნიშნავს „მტრედს“. სიმონი განასახიერებდა მათ, ვინც მოისმინა მტრედის უწყება, რომელიც აღნიშნავდა იმ ჭეშმარიტებებს, რომლებიც უკავშირდება იესოს ნათლობას, როდესაც იგი გახდა ქრისტე, ძალით ცხებული, როგორც ეს სიმბოლურად იყო წარმოდგენილი სულიწმიდის მტრედის სახით გარდამოსვლით.

რეფორმის ხაზები ერთმანეთის პარალელურია, და იოანე მილერიტებს წარმოადგენს, რომლებმაც 1840 წლის 11 აგვისტოს მცირე წიგნი შექაძმეს. იერემია ამ მოვლენას შეესაბამება, და როდესაც მან მცირე წიგნი შექაძმა, მაშინვე ღვთის სახელით იწოდა.

შენი სიტყვები აღმოჩნდა, და მე შევქაძე ისინი; და შენი სიტყვა იყო ჩემთვის ჩემი გულის სიხარული და ღებნა, რადგან მე შენი სახელით ვიწოდები, უფალო, ცაბაოთ ღმერთო. იერემია 15:16.

როდესაც უფალი აბრამთან აღთქმაში შევიდა, მან მისი სახელი აბრაამად შეცვალა, როგორც ეს სარაისა და იაკობის შემთხვევაში მოიმოქმედა. სახელის შეცვლა აღთქმით ურთიერთობას წარმოადგენს, და იმ საზღვართან, სადაც ღვთაებრივი სიმბოლო ეშვება, ღმერთის ხალხმა უნდა ჭამოს უწყება, შევიდეს აღთქმაში, და შემდეგ მათი სახელიც იცვლება. ქრისტეს დროის მოწაფეთა წარმომადგენლის სახით, სიმონ ბარ-იონა წარმოადგენდა მათ, ვინც „ისმინა“ „მტრედის“ უწყება.

როდესაც მან მოწმობით დაადასტურა, რომ შეიცნო, რომ იმ საგზაო ნიშნულთან იესო გახდა ქრისტე და რომ იგი იყო ძე ღვთისა, და ყოველივე ის, რასაც ეს მოიცავს, მაშინ ქრისტემ მისი სახელი შეუცვალა და პეტრე უწოდა. მან გამოხატა ის უწყება, რომელიც იმ ისტორიის ქრისტეს აღთქმის ერმა მიიღო, და ამითვე აგრეთვე წინასახედ წარმოსახა უკანასკნელი დღეების ას ორმოცდაოთხი ათასი.

ასო „P“ ინგლისურ ანბანში მეთექვსმეტე ასოა, ხოლო ასო „E“ ანბანში მეხუთე ასოა, და ასო „T“ მეოცე ასოა; ასო „E“ მეორდება, და სახელი მთავრდება ასო „R“-ით, რომელიც მეთვრამეტე ასოა. თექვსმეტი „გამრავლებული“ ხუთზე, „გამრავლებული“ ოცზე, „გამრავლებული“ ხუთზე, „გამრავლებული“ თვრამეტზე, უდრის ას ორმოცდაოთხ ათასს. საოცარმა ენათმეცნიერმა პეტრეს ებრაულად ელაპარაკა, ხოლო ახალი აღთქმა ბერძნულ ენაზე დაიწერა, და მეფე ჯეიმზის ვერსიის მთარგმნელებმა ახალი აღთქმა ინგლისურ ენაზე გადმოსცეს.

ენათა სხვადასხვაობის სამი საფეხურის მიუხედავად, ქრისტემ, რომელიც არის ძე ღვთისა, საკვირველი ენათმეცნიერი და საკვირველი მრიცხველი, მათეს მეთექვსმეტე თავში მოათავსა ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის ილუსტრაცია, რომელიც შეესაბამება პანიუმის ბრძოლას და მის კესარია ფილიპოში სტუმრობას. ეს მან

აღასრულა ენისა და რიცხვების მიმართ თავისი მეუფების გამოყენებით, რადგან იგი არის როგორც პალმონი (საკვირველი მრიცხველი), ისე სიტყვა (საკვირველი ენათმეცნიერი).

ამ კვლევას შემდეგ სტატიაში გავაგრძელებთ.

„თითქმის ორი ათასი წლის წინ ზეცაში, ღვთის ტახტიდან, გაისმა საიდუმლო მნიშვნელობით აღსავსე ხმა: „აჰა, მოვდივარ.“ „მსხვერპლი და შესაწირავი არ ისურვე, არამედ სხეული გამიმზადე მე.... აჰა, მოვდივარ (წიგნის გრაგნილში ჩემზე წერია), რათა აღვასრულო შენი ნება, ღმერთო.“ ებრაელთა 10:5-7. ამ სიტყვებით გამოცხადებულია იმ განზრახვის აღსრულება, რომელიც საუკუნო ჟამთაგან დაფარული იყო. ქრისტე მზად იყო ჩვენს სამყაროს სწვეოდა და ხორცში მოვლენილიყო. იგი ამბობს: „სხეული გამიმზადე მე.“ იგი რომ გამოჩენილიყო იმ დიდებით, რომელიც ჰქონდა მამასთან ერთად სამყაროს შექმნამდე, ჩვენ ვერ ავიტანდით მისი თანდასწრების ნათელს. რათა მისი ხილვა შეგვძლებოდა და არ დავღუპულიყავით, მისი დიდების გამოცხადება დაფარული იქნა. მისი ღვთაებრიობა ადამიანობით იყო დაფარული,—უხილავი დიდება ხილულ ადამიანურ სახეში.“

„ეს დიადი განზრახვა წინასწარ იყო გამოცხადებული სახეებითა და სიმბოლოებით. მბჟუტავმა ბუჩქმა, რომელშიც ქრისტე გამოეცხადა მოსეს, ღმერთი გამოავლინა. ღვთაების გამოსახატავად არჩეული სიმბოლო იყო მდაბალი ბუჩქი, რომელსაც, როგორც ჩანდა, არავითარი მიმზიდველობა არ ჰქონდა. მასში იყო დამკვიდრებული უსაზღვრო. ყოვლადმოწყალე ღმერთმა თავისი დიდება უმდაბლეს სახეში დაფარა, რათა მოსეს შეძლებოდა მისი ხილვა და სიცოცხლით დარჩენა. ასევე, დღისით ღრუბლის სვეტში და ღამით ცეცხლის სვეტში ღმერთი ისრაელს ელაპარაკებოდა, ადამიანებს თავის ნებას უცხადებდა და მათ თავის მადლს ანიჭებდა. ღვთის დიდება შემსუბუქებული იყო და მისი სიდიადე დაფარული, რათა სასრული ადამიანების სუსტ მზერას შეძლებოდა მისი ხილვა. ამგვარად უნდა მოსულიყო ქრისტე „ჩვენი დამცირების სხეულში“ (ფილიპელთა 3:21, R. V.), „კაცთა მსგავსებით.“ ქვეყნის თვალში მას არ ჰქონდა ისეთი მშვენიერება, რომ ადამიანებს მისი სურვილი გასჩენოდათ; მაგრამ იგი იყო ხორცშესხმული ღმერთი, ცისა და მიწის ნათელი. მისი დიდება დაფარული იყო, მისი სიდიადე და დიდმოსილება დამალული, რათა მას შეძლებოდა მიახლოებოდა მწუხარე, ცდუნებულ ადამიანებს.“

ღმერთმა მოსეს ისრაელისათვის უბრძანა: „დაამზადონ ჩემთვის საწმიდარი, რათა მათ შორის დავმკვიდრდე“ (გამოსვლა 25:8), და იგი თავის ხალხს შორის, საწმიდარში მკვიდრობდა. მათი უდაბნოში ხანგრძლივი და დამღლევი ხეტიალის მთელ განმავლობაში, მისი თანდასწრების სიმბოლო მათთან იყო. ასევე ქრისტემ თავისი კარავი აღმართა ჩვენი ადამიანური ბანაკის შუაგულში. მან თავისი კარავი ადამიანთა კარვების გვერდით გაშალა, რათა ჩვენ შორის დამკვიდრებულიყო და გაეცნო ჩვენთვის თავისი ღვთიური ხასიათი და სიცოცხლე. „სიტყვა ხორცად იქცა და დაემკვიდრა ჩვენ შორის (და ჩვენ ვიხილეთ მისი დიდება, დიდება, როგორც მამისაგან შობილი მხოლოდშობილისა), მადლითა და ჭეშმარიტებით სავსე.“ იოანე

1:14, R. V., margin.

„რადგან იესო მოვიდა, რათა ჩვენთან დაემკვიდრებინა, ჩვენ ვიცით, რომ ღმერთი გაცნობილია ჩვენს განსაცდელებს და თანაუგრძნობს ჩვენს მწუხარებებს. ადამის ყოველი ძე და ასული შეიძლება მიხვდეს, რომ ჩვენი შემოქმედი ცოდვილთა მეგობარია. რადგან მადლის ყოველ მოძღვრებაში, სიხარულის ყოველ აღთქმაში, სიყვარულის ყოველ საქმეში, მაცხოვრის მიწიერ ცხოვრებაში წარმოდგენილ ყოველ საღმრთო მიზიდულობაში, ჩვენ ვხედავთ: „ღმერთი ჩვენთანაა.“

„სატანა ღვთის სიყვარულის რჯულს ეგოიზმის რჯულად წარმოაჩენს. იგი ამტკიცებს, რომ ჩვენთვის შეუძლებელია მისი მცნებების მორჩილება. ჩვენი პირველი მშობლების დაცემას, მისგან წარმოშობილ ყოველგვარ ვაებასთან ერთად, იგი შემოქმედს მიაწერს, რითაც ადამიანებს აღუძრავს, ღმერთი ცოდვის, ტანჯვისა და სიკვდილის ავტორად მიიჩნიონ. იესოს უნდა გამოეაშკარავებინა ეს მოტყუება. როგორც ერთ-ერთ ჩვენგანს, მას მორჩილების მაგალითი უნდა მიეცა. ამისათვის მან ჩვენს ბუნებას იტვირთა და ჩვენს გამოცდილებათა გზით განვლო. „ყველაფერში მართებდა, რომ თავის ძმებს დამსგავსებოდა.“ ებრაელთა 2:17. თუ ჩვენ ისეთი რამის ტარება გვმართებდა, რაც იესოს არ უთმენია, მაშინ ამ საკითხში სატანა ღვთის ძალას ჩვენთვის არასაკმარისად წარმოაჩენდა. ამიტომ იესო იყო „ყოველმხრივ ნაცდური, ჩვენს მსგავსად.“ ებრაელთა 4:15. მან დაითმინა ყოველი გამოცდა, რომელსაც ჩვენ ვემორჩილებით. და თავის სასარგებლოდ მას არ გამოუყენებია არავითარი ძალა, რომელიც ჩვენც თავისუფლად არ გვეძლევა. როგორც ადამიანმა, იგი შეხვდა ცდუნებას და სძლია მას ღმერთისაგან მოცემული ძალით. იგი ამბობს: „შენი ნების აღსრულება მსურს, ღმერთო ჩემო, და შენი რჯული ჩემს გულშია.“ ფსალმუნი 40:8. როდესაც იგი დადიოდა, სიკეთეს იქმოდა და კურნავდა სატანისაგან შეჭირვებულ ყველა ადამიანს, მან ნათლად გაუცხადა ადამიანებს ღვთის რჯულის ხასიათი და მისი მსახურების ბუნება. მისი ცხოვრება მოწმობს, რომ ჩვენთვისაც შესაძლებელია ღვთის რჯულის მორჩილება.“

„თავისი ადამიანობით ქრისტე შეეხო კაცობრიობას; თავისი ღვთაებრიობით კი ეჭიდება ღვთის ტახტს. როგორც ძე კაცისა, მან მოგვცა მორჩილების მაგალითი; როგორც ძე ღვთისა, იგი გვაძლევს ძალას, რომ ვემორჩილებოდეთ. სწორედ ქრისტე იყო იგი, ვინც ხორების მთაზე ბუჩქიდან უთხრა მოსეს: „მე ვარ, რომელიც ვარ.... ასე უთხარი ისრაელის ძეთ: მე ვარ მომავლინა თქვენთან.“ გამოსვლა 3:14. ეს იყო ისრაელის გათავისუფლების საწინდარი. ასე რომ, როდესაც იგი მოვიდა „კაცთა მსგავსებით“, მან თავი გამოაცხადა, როგორც ძე ვარ. ბეთლემის ყრმა, მშვიდი და მდაბალი მაცხოვარი, არის ღმერთი, „ხორციელად გამოცხადებული.“ 1 ტიმოთე 3:16. და ჩვენ გვეუბნება: „მე ვარ კეთილი მწყემსი.“ „მე ვარ ცოცხალი პური.“ „მე ვარ გზა, ჭეშმარიტება და სიცოცხლე.“ „მომეცა მე ყოველი ხელმწიფება ზეცაშიც და ქვეყანაზეც.“ იოანე 10:11; 6:51; 14:6; მათე 28:18. მე ვარ ყოველი აღთქმის დარწმუნება. მე ვარ; ნუ გეშინიათ. „ღმერთი ჩვენთან“ არის ჩვენი ცოდვისგან გათავისუფლების თავდებობა, ჩვენი ზეციური რჯულისადმი მორჩილების ძალის დარწმუნება.“ ქრისტეს სურვილი, 23, 24.